

Criatures

La notícia era increïble, i per això es veu que a hores d'ara ningú encara no se la creu: els primers i els més nombrosos dels manifestants a Barcelona protestant per la guerra del Golf eren estudiants de batxillerat, de tretze a divuit anys.

I mira que les imatges que passava la televisió eren claríssimes: les cares, els colors, les vestimentes, la gloriosa escassetat de pancartes, els somriures, l'alegria, aquell saltar i ballar.

Després s'hi van afegir els universitaris, i fins i tot es va comunicar que també els tres rectors de tres de les universitats de la capital eren contra la guerra. Però l'actitud d'aquests tres i dels seus matriculats potser ja es veia venir més, forma part de les múltiples obligacions dels uns i dels altres.

¿I què en saben, de política, aquesta colla de mocosos, per sortir al carrer a manifestar-se?

Probablement, res. Per això, en comptes de manifestar-se contra Bush o els nord-americans, o a favor de Saddam Hussein, els moros i el tercer món en general, s'han manifestat en favor només de la pau i només contra la guerra.

(Oblidem, si us plau, la presència d'un grapat de pancartes evidentment introduïdes per quatre degenerats, les gravíssimes malalties dels quals els duen a oposar Crist a Mahoma o viceversa, Al.là a lahvè o a l'inrevés, la quibla al balcó de la Plaça de

Sant Pere o al contrari, Stalin a Hitler o Hussein (del socialista Baas) a Bush (cap de la CIA) o la ideologia a la benzina: són carn de tractament, i són en aquest món exclusivament perquè puguem presumir que en aquest món hi ha de tot.

Aquesta canalla es farà gran, i concretarà el sí a la pau i el no a la guerra en parelles de noms, també. Però ells, a gran diferència dels seus grans actualment en el poder, potser comencen amb avantatge: la primera idea, la més tendra, aquella damunt la qual es bastiran les concrecions i, ai las, les ideologies, és una idea de pau i tranquil.litat, i d'harmonia.

I ningú no ha trobat mai una manera de pensar més revolucionària que la de la pau, l'harmonia i la tranquil.litat s'hi van oposar, i s'hi oposen, per parelles Franco i Amín Dadà, Hussein i Bush, el poble elegit i la nació àrab, l'oro i el moro.

Ramon Barnils

Alfonso Guerra

Els primers rumors respecte una immediata dimissió d'Alfonso Guerra van arribar entre centenars de comentaris que des de fa diverses setmanes s'han publicat al voltant de l'esperada remodelació del govern. Jo vaig atribuir fonament al rumor de que Alfonso Guerra pensava en la conveniència de substituir les seves responsabilitats actuals per un ambaixada. Potser es tractava simplement d'un desig, però el "pronòstic" apuntava cap a una retirada digna i reposada després d'haver suportat durant més d'un any la important pressió que, amb excepció d'*El Socialista*, ha ocupat de forma persistent les primeres pàgines de diaris i revistes. Si fem un esforç de memòria tot va començar quan un alcalde, de Barbate de Franco per a ser precisos, va denunciar durant un ple municipal la intervenció de Juan Guerra, germà del vice-president del govern i vice-secretari general del PSOE, en una requalificació de terrenys municipals. El primer òrgan de la premsa en fer seva aquesta informació va ser la revista *Època*, de signe més aviat conservador. Hi ha també una història menor sobre la persona, avui morta, que va fer arribar a la revista l'oportú dossier.

El que cal recordar ara és que Guerra, pressionat des de les altes instàncies, va compareixer davant el Congrés de diputats el dia 1 de febrer de 1990. Allà, va negar rotundament qualsevol coneixement del fet

que la seva família —el seu germà Juan— hagués realitzat activitats mercantils, i per tant lucratives, al despatx que tenia dins l'edifici de la Delegació del Govern a Andalusia en qualitat d'*assistent*.

La figura de l'*assistent* té la virtut de traslladar-nos als anys de joventut. Els assistents, o *machacas*, eren soldats convertits en criats de sergents i oficials. La figura no encaixa dins el dret administratiu, que és el que suposem que regeix l'administració d'un estat que, segons la Constitució del 6 de desembre de 1978, s'autodefineix com un "estat de dret". Després, les informacions han continuat durant un any, i alguna d'elles incloïa la curiosa notícia de que al jutge instructor se li assignava com a xofer un dels socis de Juan Guerra...

L'assumpte encara és *sub judice* i no hem d'anar més lluny. El febrer de 1990 es va saber que Alfonso Guerra, en dues ocasions, va presentar la seva dimissió a González. Aquest es va negar a acceptar-la, confiant que "*si ahora llueve, después escampará*".

El mínim que podem dir és que no s'han complert les profecies del president del

govern i que el vice-president va presentar la seva dimissió definitiva, després d'haver organitzat amb talent escènic l'anunci de la seva dimissió durant el congrés del PSOE d'Extremadura. Càceres també passarà a la història pel sàinet de dissabte 12 de gener de 1991. **Fabià Estapé**

